ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτὸ μ' ἔκανε φυσικὰ νὰ σκεφθῶ πῶς ἤτανε προωρισμένο γιὰ τοὺς λύχνους.

Ἐκεῖνος ποῦβαλε τὸ λάδι αὐτὸ στὰ δοχεῖα, καὶ τὰ δοχεῖα μέσ' στὴ σαρκοφάγο, ἤξερε πῶς θὰ ἐξατμιζότανε μέσα σὲ λίγο καιρό, ἂν καὶ ἤτανε μέσα σὲ ἀλαβάστρινα δοχεῖα, κ' ἐπρονόησε γι' αὐτό· γιατὶ τὸ λάδι ποὺ χωροῦσε τὸ κάθε δοχεῖο ἔφτανε γιὰ νὰ γεμίσῃ ὅλους τοὺς λύχνους ἕξη-ἑφτὰ φορές. Μὲ μέρος τοῦ λαδιοῦ ποῦμεινε ἔκαμα μερικὰ πειράματα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσουν χρήσιμα ἀποτελέσματα. Ξέρετε, γιατρέ μου, ὅτι τὸ λάδι αὐτὸ ποὺ πάντα τὸ μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι γιὰ τὴν ταρίχευσι τῶν νεκρῶν τους, ἔχει κάποια ὁρισμένη διαπλαστικὴ ἰδιότητα ποὺ δὲν τὴν ἔχουν ἄλλα λάδια. Παραδείγματος χάρι, τὸ μεταχειριζόμαστε στοὺς φακοὺς τῶν μικροσκοπίων μας, γιὰ νὰ ἐπιτυγχάνουμε ἔτσι μεγαλειτέρα διαύγεια τῶν ἀντικειμένων. Χτὲς τὸ βράδυ ἔβαλα λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ λάδι σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λύχνους, καὶ τὸν ἔβαλα κοντὰ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διαφανῆ μέρη τοῦ μαγικοῦ κιβωτίου.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἤταν ἀφάνταστο. Τὸ φῶς ἀπὸ μέσα ἤτανε πολὺ δυνατώτερο ἀπὸ ὅτι περίμενα· μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς ὅμως δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο.

Θέλησα νὰ δοκιμάσω κι' ἄλλους λύχνους, ἀλλὰ μοῦ σώθηκε δυστυχῶς τὸ λάδι ποῦ εἶχα. Αὐτὸ ὅμως, ὁπωσδήποτε, θὰ διορθωθῇ. Ἔστειλα νὰ μοῦ φέρουνε κι' ἄλλο τέτοιο λάδι, καὶ σὲ λίγο πιστεύω νἄχουμε ἄφθονη προμήθεια· ὅτι ἄλλο καὶ νὰ συμβῇ, τὸ πείραμά μας δὲ θὰποτύχῃ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοὐλάχιστον. Θὰ ἰδοῦμε ! Θὰ ἰδοῦμε !

Ὁ δόκτωρ Οὐΐκεστερ φαίνεται ὅτι ἀκολουθοῦσε τὴ λογικὴ σειρὰ τῶν σκέψεων τοῦ ἄλλου, γιατὶ εἶπε :

— Ἐλπίζω, ὅτι ὅταν τὸ φῶς αὐτὸ μπορέσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ κουτί, ὁ μηχανισμὸς δὲν θὰ πειραχθῇ καὶ δὲ θὰ χαλάσῃ.

Ἡ ἀμφιβολία του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔκανε μερικοὺς ἀπὸ μᾶς σκεπτικοὺς καὶ ἀνήσυχους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ XVI

Ἡ Σπηλιὰ

Τὸ βράδυ, ὁ κ. Τρελόνυ μᾶς πῆρε πάλι ὅλους στὸ σπουδαστήριό του, κι' ἀφοῦ καθίσαμε, ἄρχισε νὰ μᾶς ἐκθέτει τὰ σχέδιά του.

— Ἔφθασα στὸ συμπέρασμα, ἄρχισε ὁ κ. Τρελόνυ, ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει αὐτὸ ποὺ τὸ λέμε τὸ«μεγάλο μας πείραμα», πρέπει νὰ ἔχουμε ἀπόλυτη ἡσυχία καὶ ἀπομόνωση. Ἐδῶ, ἕνα τέτοιο πρᾶγμα θἄτανε ἀδύνατο· οἱ ἀνάγκες κ' οἱ συνήθειες μιᾶς μεγάλης πόλεως, μὲ τὶς πολλὲς ἀνησυχίες της, δὲ θὰ μᾶς ἄφιναν νὰ κάνουμε τίποτε ὅπως πρέπει· τὰ τηλεγραφήματα,τὰ συστημένα γράμματα, οἱ ὀχληρὲς ἐπισκέψεις, καὶ τόσα ἄλλα, θὰ μᾶς κατέστρεφαν τὰ σχέδια ἐντελῶς· ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' αὐτά,τὰ γεγονότα ποὺ ἔγιναν τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐδῶ, κάνανε τὴν ἀστυνομία νὰ προσέχῃ τὸ σπίτι. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἔχουνε λάβει ἐπίσημη διαταγὴ ἀπὸ τὴ Σκώτλαντ Γυάρντ νὰ τὸ φυλᾶνε,πάντως εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ σκοπὸς πόλισμαν θὰ τὸ προσέχῃ. Ἔπειτα κ' οἱ ὑπηρέτες ποὺ φύγανε θ' ἀρχίσουνε σὲ λίγο νὰ μιλοῦν. Τότε θἀρχίσουνε κι' οἱ ὑπηρέτες τῶν γειτόνων νὰ κοτσομπολεύουν, κι' ἔπειτα κι' ὅλοι οἱ γειτόνοι, ἔπειτα ὁ τύπος θἀρχίσει νὰ σχολιάζει τὸ ζήτημα. Κι' ὅταν ἀρχίσουνε νὰ μᾶς κυνηγοῦν οἱ ρεπόρτερ, δὲν θὰ κάνουμε τίποτα. Τὰ σχέδιά μας ἔτσι θὰ ἐματαιώνοντο... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ πάρουμε ὅτι χρειαζόμαστε γιὰ τὴ δουλειά μας καὶ νὰ πᾶμε ἀλλοῦ. Ὅταν ὁ Κορμπὲκ ἐπῆγε γιὰ νὰ βρῇ τὶς λάμπες, ἐγὼ ἑτοίμασα τὸ παλιὸ σπίτι στὸ Κύλλιον, καὶ τοὔκανα μιὰ πλήρη ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασι.

Εἶνε χτισμένο ἀπάνω σ' ἕνα μικρὸ βραχῶδες ἀκρωτήριο, πίσω ἀπὸ ἕναν ἀπότομο λόφο, καὶ δὲ φαίνεται παρὰ μόνο ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὸ οἰκόπεδο τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ τὸ περιζώνει ἕνας γερός, ψηλὸς καὶ χοντρὸς τοῖχος.

Τὸ σπῖτι αὐτὸ εἶνε λοιπὸν ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, σὰ νὰ εἶχε χτιστεῖ τότε ἐπίτηδες. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε.

Παράγγειλα τοὺ Μάρβιν νὰ φροντίσῃ γιὰ ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴ μετακόμισί μας. Θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ἕνα εἰδικὸ τραῖνο, ποὺ θὰ μᾶς πάρῃ ἀπ' ἐδῶ νύχτα, γιὰ νὰ μὴ μᾶς προσέξουν. Ἐπίσης τοῦ εἶπα νὰ φέρῃ ἀνθρώπους καὶ κάρρα γιὰ νὰ πάρουνε τὰ πράγματά μας καὶ νὰ τὰ πᾶνε στὸ Πάντιγκτον. Θὰ φύγουμε γρήγορα, προτοῦ προφτάσῃ νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανείς.

Σήμερα θ' ἀρχίσουμε νὰ ἑτοιμάζουμε τὰ πράγματά μας καὶ αὔριο τὸ βράδυ θὰ εἴμαστε, νομίζω, ἑτοιμοι.

Στὴν ἀποθήκη ἔχω ὅλες τὶς κάσσες καὶ τὰ κιβώτια ποὺ φέραμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο· νομίζω ὅτι ἀφοῦ μᾶς φτάσανε γιὰ νὰ φέρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὸ Λονδῖνο, θὰ μᾶς φτάσουνε καὶ γιὰ νὰ τὰ πᾶμε ἀπὸ δῶ στὸ Κύλλιον. Ἐμεῖς οἱ τέσσερες ἄνδρες, ποὺ θὰ μᾶς βοηθάῃ καὶ ἡ Μαργαρίτα, θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ ἑτοιμάσουμε ὅλα ἀρκετὰ γρήγορα· κ' οἱ ἐργάτες θὰ τὰ πᾶνε στὸ σταθμό.

Σήμερα οἱ ὑπηρέτες θὰ φύγουνε γιὰ τὸ Κύλλιον καὶ ἡ κυρία Γκράντ θὰ φροντίσῃ γι' αὐτούς· θὰ πάρῃ μαζί της μερικὲς προμήθειες, οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἐνοχληθοῦμε ὅταν φθάσουμε ἐκεῖ καὶ θὰ μᾶς στέλνῃ νὰ τρῶμε ἀπὸ τὸ Λονδῖνο· κι' ἐπειδὴ ἡ Μαργαρίτα φέρθηκε καλὰ καὶ γενναιόδωρα στοὺς ὑπηρέτες καὶ τὶς ὑπηρέτριες ποὺ ὀποφασίσανε νὰ μείνουν, ἔχουμε τώρα μιὰ ὑπηρεσία ποὺ μποροῦμε νὰ τῆς ἐμπιστευτοῦμε· τοὺς ἔχουμε ἤδη εἰπῆ νὰ κρατοῦνε μυστικὸ ὅ,τι κάνουμε ἐμεῖς, κ' ἔτσι δὲ φοβόμαστε μὴ τὰ μάθῃ κανεὶς ξένος. Ἄλλωστε μόλις σιγουρισουνε τὸ σπίτι στὸ Κύλλιον θὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ τὸ Λονδῖνο.

Ἀλλὰ πρέπει ν' ἀρχίσουμε ἀμέσως νὰ συσκευάζουμε τὰ πράγματά μας· γιὰ τ' ἄλλα φροντίζουμε ἀργότερα ποὺ θἄχουμε καιρό.

. . . . . .

Σὲ λίγο ἀρχίσαμε τὴ δουλειά μος ὑπὸ τὴν ὁδηγία τοῦ κ. Τρελόνυ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ὑπηρετῶν. Ἑτοιμάσαμε πρῶτα-πρῶτα τὶς κάσσες. Μερικὲς ἤτανε πολὺ γερές· ἤτανε χοντρὲς καὶ δεμένες ἀπ' ἔξω μὲ σίδερα. Τὶς βάλαμε τὴν καθεμιὰ κοντὰ στὰ πράγματα ποὺ θὰ βάζαμε μέσα.

Ἀφοῦ τελειώσαμε αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ βάλαμε σὲ κάθε κάμαρα ἄφθονα ἄχυρα, χαρτιὰ καὶ μπαμπάκια, διώξαμε τοὺς ὑπηρέτες κι' ἀρχίσαμε νὰ συσκευάζοιμε τὰ πράγματά μας.

Κανένας δὲ θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ τί δουλειὰ εἴχαμε μπροστά μας. Ἐγὼ εἶχα ἁπλῶς μιὰ ἀόριστη ἰδέα ὅτι ὁ κ. Τρελόνυ εἶχε στὸ σπῖτι του πολλὰ Αἰγυπτιακὰ κομψοτεχνήματα· ἀλλὰ ὥς τὴν ὥρα ἐκείνη ὅπου ἀρχίσαμε νὰ τὰ συσκευάζουμε, δὲν εἶχα καμμιὰ ἰδέα οὔτε τοῦ ἀριθμοῦ, οὔτε τῆς ἀξίας τους.

Ἀργὰ τὴ νύχτα, δουλεύαμε ἀκόμα, ὑπὸ τὶς ὁδηγίες πάντοτε τοῦ κ. Τρελόνυ. Αὐτὸς μὲ τὴ Μαργαρίτα κρατούσανε σημείωσι τί καὶ τί ἑτοιμάζαμε.

Μόνο τὸ βράδυ, τὴ νύχτα πειά, ποὺ καθίσαμε ἀργὰ κουρασμένοι, νὰ φᾶμε, καταλάβαμε τὶ δουλειὰ εἴχαμε κάνει.Μολαταῦτα λίγα κιβώτια εἴχαμε κλείσει· μᾶς ἔμενε ἀκόμα πολὺ δουλειά, Εἴχαμε κλείσει μόνο ἐκεῖνες τὶς κάσσες ποὺ περιεῖχαν τὶς μεγάλες σαρκοφάγους. Τὶς ἄλλες, ποὺ περιεῖχαν διάφορα ἀντικείμενα δὲν τὶς εἴχαμε κλείσει ἀκόμα, γιατὶ δὲν ἤταν ἕτοιμες.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ἐκοιμήθηκα βαρειὰ καὶ τὸ πρωῒ μοῦ εἶπανε κι'οἱ ἄλλοι πῶς ὅλοι ἔτσι κοιμηθήκανε.

Τἄλλο βράδυ, σὰν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἤταν ὅλα ἕτοιμα· ἔμενε πειὰ νὰ τὰ πάρουν οἱ ἐργάτες ποὺ θὰ ἤρχοντο τὰ μεσάνυχτα.

Λίγην ὥρα πρὸ τῶν δώδεκα ἀκούσαμε τὸν κρότο τῶν ἁμαξῶν· καὶ σὲ λίγο οἱ ἐργάτες κουβαλούσανε τὰ πράγματα ποὺ εἴχαμε ἑτοιμάσει.

Σὲ μιὰ ὥρα καὶ κάτι, τἄχανε πάρει ὅλα. Κι' ὅταν φύγανε τὰ κάρρα, ἑτοιμαστήκαμε καὶ μεῖς νὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὸ Παντιγκτον. Θὰ παίρνᾳμε μαζύ μας καὶ τὸ Σύλβιο.

Τὸ σπίτι τἀφίσαμε ἄνω κάτω· γιατὶ οἱ ὑπηρέτες εἴχαν πάει στὴν Κορνσυάλλη καὶ δὲν εἶχε σιγουρίσει κανείς· σ' ὅλες τὶς κάμαρες,τὸ πάτωμα ἤτανε στρωμένο μὲ παλιόχαρτα καὶ διάφορα σκουπίδια.

Τέλος, τὴν τελευταία στιγμὴ ποὺ θὰ φεύγαμε, ὁ κ. Τρελόνυ πῆγε καὶ πῆρε ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιό του τὸ ρουμπίνι μὲ τὰ ἑπτὰ ἄστρα. Καθὼς τῶβαλε προσεκτικὰ στὴν τσέπη του, ἡ Μαργαρίτα, ποὺ φαινότανε δύσθυμη καὶ κουρασμένη, ζωήρεψε ἄξαφνα, σὰν νὰ τὴν εἶχε ζωογονήσει ἡ θέα τοῦ κοσμήματος. Χαμογέλασε τότε κι' εἶπε στὸν πατέρα της :

— Ἔχεις δίκιο, πατέρα. Δὲ θὰ μᾶς πειράξῃ τίποτα ἀπόψε. Δὲ θὰ σοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια. Εἶμαι βεβαία γι' αὐτό.

— Αὐτὴ—ἢ κάτι ἄλλο ποὺ σχετίζεται μ' αὐτή,—μᾶς κράτησε στὴν ἔρημο ὅταν ἐρχόμαστε ἀπὸ τὸν τάφο,στὴν Κοιλάδα τοῦ Μάγου, εἶπε τότε ὁ Κορμπέκ, ποὺ στεκότανε κοντά.

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως :

— Ἄ, τότε ἤτανε κοντὰ στὸν τάφο της, ὅπου εἶχε μείνει τὸ σῶμά της χιλιάδες χρόνια. Τώρα θὰ ξέρῃ ὅτι ἀλλάξανε τὰ πράγματα.

— Πῶς θὰ τὸ ξέρῃ ;

— Ἂν ἔχει τὸ ἀστρικὸ σῶμα ποὔλεγε ὁ πατέρας μου, σίγουρα θὰ τὸ ξέρῃ ! Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ τὸ ξέρῃ, ἀφοῦ τὸ ἀστρικό της σῶμα μπορεῖ νὰ γυρίζῃ ἀπαρατήρητο παντοῦ ;

Τότε ὁ πατέρας της εἶπε σοβαρά :

— Ἐμεῖς σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι στηριζόμαστε. Πρέπει νἄχουμε τὸ θάρρος τῆς γνώμης μας, καὶ νὰ ἐνεργοῦμε πάντα σύμφωνα μ' αὐτή, ὥς τὸ τέλος.

(Ἀκολουθεῖ)